

[Carl F. Madsen.]

Begrebet Boykotning. Der maa derfor andet og mere til. Men herom indeholder Forslaget intet; det er alt sammen som en lukket Bog. Da der heller ikke andetsteds gives Oplysninger herom, gaar man jo i Blinde. Og da Straffen for Boykotning er meget haard, bør det høje Landsting, hvis det da er Meningen at gennemføre denne umulige Lov, skaffe Klarhed over, hvad der skal forstaaes ved Boykotning, og hvilke Handlinger der er uberettigede, og som kan dømmes efter denne Lov.

Af de fremførte Bemærkninger vil ærede Medlemmer forstaa, at mit Parti ikke kan yde sin Medvirkning til Gennemførelse af Lovforslaget. Men jeg henstiller dog til Flertallet, hvis man agter at gennemføre Forslaget, at skaffe Klarhed over de Spørgsmaal, jeg her har fremført. Saa meget mener jeg, man skylder den Befolkning, som skal efterleve Loven.

Formanden: Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) har Ordet — jeg tilføjer: med Tilladelse til at tale fra sin Plads.

Schovelin: Det ærede Medlem, der talte som Ordfører for Partiet Venstre (Hauch), begyndte sin Tale med at minde om alt det Postyr, som denne Lov har affødt. Og hvorledes skulde det ogsaa kunne undgaaes, at Medlemmerne af dette højst stiltfærdige Ting har lagt Mærke til den koglende Larm, som har staaet om dette Lovforslag? Efter Evne søgte ogsaa det ærede 11te landstingsvalgte Medlem (Carl F. Madsen), som nu talte paa Socialdemokratiets Vegne, at arbejde sig op til det samme Højtryk. Men man kan ikke give ham den samme Ros, som der gives Løven i Shakespeares „En Skærsommernatsdrøm“: „Well roared, lion!“ — „Gødt brølt, Løve!“ Thi vel var det saa, at Løvemunderingen var i Orden; men hvad der kom ud af Løvemunden, var kun et svagt Ekko af det Tordenvejr, som har raset i Folketinget — uden at jeg dog har hørt noget om, at Lynet har slaaet ned der. For øvrigt har det jo ikke alene været her i Rigsdagen, men det har ikke mindst været i den socialdemokratiske Presse, at der har lydt gjaldende Kampskrig og stadige Udbrud af Harme. Det har mindet mig om den be-

kendte Historie om den skikkelige Ko, der kom ind i en Indianerstammes Lejr, hvorefter alle Stammens Medlemmer i fuld Krigsmaling, drabeligt og under vilde Kampskrig drog ud imod dette Dyr. Ganske paa samme Maade her. Maa man nu ikke forbavses over alt dette, naar man ser Genstanden derfor, det foreliggende Lovforslag, dette lille — jeg kunde fristes til at sige: dette lille harmløse Lovforslag, som ligger paa Tingets Bord. Ærede Medlemmer husker alle sammen Scenen i „Recensenten og Dyret“, hvor Teltet bliver stormet af den ophidsede Mængde, som vil se Dyret og til den ulækkelige Klatterup siger: „Det er vel da i det mindste saa stort som en Elefant?“ Og da han saa svarer: „Naa, næ, nej, det er det nu ikke!“ raaber man: „Ja, men det er dog vel større end et Vildsvin?“ Og saa viser det sig, at det ikke er større end, at det kan gemmes i en Skuffe. Se, det er netop Sagen, hvorfor alt dette Postyr fra Socialdemokratiets Side har forekommet uheldede Tilskuere Landet over saa hysterisk; det er, fordi det ganske har mindet om den bekendte Scene i en Pigeskole, naar uforvarende en Mus kommer til at løbe hen over Gulvet. Nogle springer op paa Stole og Borde, andre løber ud for at hente mandlig Bistand, og nogle griber til Ildrageren for at myrde dette skrækkelige Dyr.

Men lad os saa se lidt paa Musen, lad os saa betragte det Lovforslag, som ligger paa Tingets Bord, og lad os gøre det fuldkommen ædrueligt. Jeg vil da herom først og fremmest sige, at mig forekom det at være et djærvt og dristigt Initiativ, som Venstre i sin Tid tog i denne Sag, og at det ganske sikkert imødekom en *Trang* i Befolkningen — jeg siger ikke, det imødekommer Tidens *Krav*, dem har Socialdemokratiet Monopol paa at besørge, men jeg siger, at det imødekommer en *Trang* i Befolkningen, thi, som det allerede er blevet sagt her, og som det er blevet sagt saa mange Gange, og som det er blevet gentaget over hele Landet: det er en Sandhed, at hele dette Samfund er overorganiseret, at der er et Overmaal af Organisation her i Landet, der rider Samfundet som en Mare. Som ung Nationaløkonom var jeg med i Kampen for, at Fagforeningerne skulde anerkendes, at de skulde være et ligeberettiget Led i Arbejdslønningernes Ansættelse. Naar man nu ser, hvorledes Ud-